

vurderer sandelig heller ikke Betydningen deraf. Thi under de Prøvelser, hvorpaa Søfarten stiller den ansvarhavendes Kundskab, Snarraadighed og Intelligens, er det sandelig ikke selv et nok saa indgaaende Kendskab til nordisk Litteratur og Historie, der bliver det væsentlige, men det er virkelig Fagkundskab, der i saa Henseende bærer Prisen. Jeg tror i det hele taget, at vi herhjemme skal være varsomme med i for høj Grad at skyde Genvej med Hensyn til Tilegnelse af virkelig Fagkundskab. Forholdene opfordrer saa vist ikke dertil. Thi den Nationernes Kappelstrid paa Erhvervslivets Omraade, som maa regnes at finde Sted efter Verdenskrigens Ophør, Krigen efter Krigen, som man benævner den, og hvor vi under nogenlunde genoprettede normale Forhold faar paa snart alle Omraader, at konkurrere med Nationer, hvis Arbejdsevne, hvis Arbejdsvillie og Samfundsfølelse har vundet en betydningsfuld Træning og Styrkelse, hvorved deres Konkurrenceedygtighed maa regnes at betydeligt op, turde mane os til energisk at søge Maalene flyttet højere op for virkelig Fagkundskabstilegnelse, saa vist som det turde være virkelig Fagkundskab, som i Forbindelse med intens Arbejdstræning repræsenterer det bedste Udstyr til Væddestriden. Men saaledes som § 8 her er affattet, forekommer den mig rent ud sagt umulig. Man kan ikke bygge en faglig Undervisning af den her tilsigtede Art paa Foredrag. Jeg læste forleden Dag en Artikel af en bekendt Forfatter, i hvilken han hævdede, at vi herhjemme i nogen Maade havde forset os paa Foredrag som Mittel til Kundskabstilegnelse, og for saa vidt Talen er om faglig Kundskabstilegnelse, giver jeg den paagældende Forfatter ubetinget Ret. En Undervisning af den her tilsigtede Art maa bygges paa bogligt, regelret, skolemæssigt Arbejde, hvor man gennem boglige Studier fæster det alt meddelte og derigennem tilvejebringer den nødvendige Underbygning for Opførelse af en yderligere Kundskabsmeddelelse. Selvfølgelig maa ogsaa ved en Undervisning som den her omhandlede det faglige stilles i første Række. Saa kan man, om det skal være, tage Foredrag i nordisk Litteratur og Historie med. Det skal jeg ikke indvende noget imod. Den maa endvidere efter min Mening ikke tidsbegrænses til Vinterhalvaaret. Kursets Varighed maa formentlig ogsaa sættes op udover de anførte 4 Maaneder. I det hele taget mener jeg, at de foreslaaede Bestemmelser vedrørende den udvidede Skibsførereksamen maa i

alt væsentligt føres tilbage til den Skikkelse, de fik her i Landstinget, idet jeg bestemt hævder, at Undervisningen maa og bør afsluttes med en Eksamen.

Maa jeg i denne Forbindelse pege paa, at der med Hensyn til Navigatoruddannelsen jo ganske vist raader en noget ulige Anskuelse indenfor Navigatorkredse paa den ene Side og Rederikredse paa den anden Side og saaledes, at man i Navigatorkredse vil have Kravet sat højere op, end man i Rederikredse anser for hensigtsmæssigt. Men Rederikredse har aldrig modsat sig, at der blev givet Adgang til en grundig og virkelig god Navigationsundervisning; det, man har sat sig imod, er, at Kravet i saa Henseende skulde gøres obligatorisk.

Jeg mener endvidere, at Landstingets Affattelse ogsaa var at foretrække med Hensyn til Eksamensbedømmelsen fremfor den Ordning, som er vedtaget af Folketinget, og som gaar ud paa — hvad der blev fremholdt af den ærede foregaaende Taler —, at det skal være Eksamenskommissionen alene, der foretager Bedømmelsen, og saaledes, at hvis Kystskipper- og Sætteskippereksamen afholdes paa en godkendt Navigationsskole, skal det være et enkelt Medlem af Eksamenskommissionen, der skal foretage Bedømmelsen — unægtelig en mildest talt ensidig Bedømmelse —, medens der ved tilsvarende Eksaminer udenfor Navigationsskolerne skal være to Medlemmer af Eksamenskommissionen. Bortset fra denne Ulighed i Bedømmelsen ved henholdsvis godkendte Navigationsskoler og udenfor disse, forekommer det mig uheldigt, at man er gaaet bort fra det, som Landstinget vedtog paa dette Punkt og vel at mærke vedtog i fuld Overensstemmelse med Fagkundskaben i Udvalget af 1911, der enstemmigt foreslog den Ordning, at Lærerne skal være med ved Bedømmelsen. Jeg tror, at der maa tillægges det ikke ringe Betydning, idet jeg ikke ser rettere end, at det i væsentlig Grad styrker Lærernes Ansvarfølelse og derigennem bidrager til, hvad der skulde være Lovens Formaal, at hæve Navigationsundervisningen. Men ogsaa her har man skudt Fagkundskaben til Side og vedtaget en Ordning, som Udvalget af 1911 var enigt om, at anse for uheldig.

Jeg kommer dernæst til den tvungne Styrmandsfart, Mellemfarten, som den blev kaldt, Barnet med de mange Navne, om hvilket det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Tvede) sagde, at ingen vist var særlig glad for det Barn. Ja, det faar staa for det ærede Medlems egen Regning, thi her i Tinget blev vi dog enige om, hvor-